На основу члана 79. став 1. тачка 5. Уставног закона и члана 30. став 2. Уредбе о организацији и раду Савезног извршног већа ("Службени лист ФНРЈ", бр. 20/58), Савезно извршно веће доноси

Уредбу о ратификацији Конвенције Међународне организације рада бр. 111 која се односи на дискриминацију у погледу запошљавања и занимања

Уредба је објављена у "Службеном листу ФНРЈ - Међународни уговори и други споразуми", бр. 3/61 од 25.3.1961. године.

Члан 1.

Ратификује се Конвенција Међународне организације рада бр. 111 која се односи на дискриминацију у погледу запошљавања и занимања, донета 25. јуна 1960. године у Женеви, која у оригиналу на француском и у преводу на српскохрватском језику гласи:

КОНВЕНЦИЈА КОЈА СЕ ОДНОСИ НА ДИСКРИМИНАЦИЈУ У ПОГЛЕДУ ЗАПОШЉАВАЊА И ЗАНИМАЊА

Генерална конференција Међународне организације рада,

коју је сазвао, у Женеви, Административни савет Међународног бироа рада, и која се састала 4. јуна 1958. године у своје четрдесет друго заседање,

пошто је одлучила да усвоји разне предлоге који се односе на дискриминацију у погледу запошљавања занимања, питање које представља четврту тачку дневног реда заседања,

пошто је одлучила да ови предлози добију форму међународне конвенције,

сматрајући да Филаделфијска декларација потврђује да сва људска бића без обзира на расу, вероисповест или пол, имају права на свој материјални напредак и свој духовни развој у слободи и достојанству, у економској обезбеђености и са једнаким могућностима,

сматрајући, међу осталим, да дискриминација представља повреду права наведених у Општој декларацији о правима човека,

усваја на дан 25. јуна хиљаду деветстотина педесет осме године доњу конвенцији која ће бити названа Конвенција која се односи на дискриминацију (упошљавање и занимање), 1958.

Члан 1.

1. За примену ове конвенције, израз дискриминација подразумева:

а) свако прављење разлике, искључење или давање првенства заснованог на раси, боји, полу, вери, политичком мишљењу, националном или социјалном пореклу, који иду за тим да униште или наруше једнакост могућности или поступања у погледу запошљавања или занимања;

б) свако друго прављење разлике, искључење или давање првенства, које иде за тим да уништи или наруши једнакост могућности или поступања у погледу упошљавања или занимања, које ће моћи поименце назначити заинтересована држава чланица након консултовања представничких организација послодаваца и радника, ако оне постоје, и других одговарајућих органа.

2. Прављење разлика, искључење или давање првенства који се заснивају на траженим квалификацијама за неко одређено запослење нису сматрани као дискриминација.

3. За примену ове конвенције речи упошљавање и занимање подразумевају приступ стручном оспособљавању, приступ запошљавању и разним занимањима, као и услове запослења.

Члан 2.

Свака држава чланица, за коју је ова конвенција на снази, обавезује се да формулише и спроводи националну политику која тежи да унапреди, помоћу метода прилагођених националним условима и обичајима, једнакост могућности и поступка у погледу запошљавања и занимања, у циљу отклањања сваке дискриминације у том погледу.

Члан 3.

Свака држава чланица, за коју је ова конвенција на снази, треба, на начин прилагођен националним приликама и обичајима:

а) да настоји да успостави сарадњу са организацијама послодаваца и радника и осталим одговарајућим организмима у циљу прихватања и спровођења ове политике;

б) да доноси законе и подстиче доношење програма за оспособљавање којима би се обезбедило прихватање и спровођење ове политике;

ц) да укине сваку законску одредбу и да измени сваку административну одредбу или праксу која се не слаже са поменутом политиком;

д) да спроводи ову политику у погледу упошљавања под директним контролом неке националне власти;

е) да обезбеди спровођење ове политике у делатностима служби за професионалну оријентацију (за стручно оспособљавање) и за упошљавање под контролом неке националне власти;

ф) да назначи у својим годишњим извештајима о примени Конвенције, мере које су предузете сагласно овој политици као и постигнуте резултате.

Члан 4.

Не сматрају се као дискриминација све мере намењене неком лицу које је индивидуално предмет неке оправдане сумње да спроводи делатност штетну по сигурност државе или за које је установљено да се уистину одаје овој активности, уколико поменуто лице има права да прибегне неком надлежном органу установљеном према националној пракси.

Члан 5.

1. Посебне мере заштите или помоћи, предвиђене у другим конвенцијама или препорукама, које је усвојила Међународна конференција рада, не сматрају се као дискриминације.

2. Свака држава чланица може, после консултовања представничких организација послодаваца и радника, ако оне постоје, дефинисати као недискриминационе све остале посебне мере које су намењене да се води рачуна о посебним потребама лица за које је заштита или нека посебна помоћ уопште призната као потребна из разлога као што су пол, године, инвалидност, породичне обавезе или социјални или културни ниво.

Члан 6.

Свака држава чланица која ратификује ову конвенцију обавезује се да ће је примењивати на своје неметрополске територије, сагласно одредбама Устава Међународне организације рада.

Члан 7.

Ратификације ове конвенције биће достављене генералном директору Међународног бироа рада који ће их регистровати.

Члан 8.

1. Ова конвенција обавезиваће само државе чланице Међународне организације рада чију ратификацију буде регистровао генерални директор.

2. Она ће ступити на снагу дванаест месеци од дана кад генерални директор буде регистровао ратификације држава чланица.

3. После тога, ова конвенција ће ступити на снагу за сваку државу чланицу дванаест месеци од дана регистровања њене ратификације.

Члан 9.

1. Свака држава чланица која буде ратификовала ову конвенцију може да је откаже по истеку периода од 10 година од дана почетног ступања на снагу Конвенције, актом достављеним генералном директору Међународног бироа рада, који је он регистровао. Отказ ће ступити на снагу тек по истеку године дана од дана његовог регистровања.

2. Свака држава чланица која ратификује ову конвенцију и која се годину дана по истеку периода од десет година поменутог у претходном параграфу не користи правом отказа предвиђеног овим чланом, биће везана за нови период од десет година, а после тога моћи ће да откаже ову конвенцију по истеку сваког периода од десет година, у условима предвиђеним у овом члану.

Члан 10.

1. Генерални директор Међународног бироа рада обавестиће све државе чланице Међународне организације рада о регистровању свих ратификација и отказа које му буду доставиле државе чланице Организације.

2. Нотификујући државама чланицама Организације регистровање друге ратификације која ће му бити поднесена, генерални директор скренуће пажњу државама чланицама Организације на то кога дана ће ова конвенција ступити на снагу.

Члан 11.

Генерални директор Међународног бироа рада доставиће генералном секретару Уједињених нација, ради регистровања, сагласно члану 102. Повеље Уједињених нација, потпуна обавештења о свим ратификацијама о свим отказима које буде регистровао сагласно претходним члановима.

Члан 12.

Сваки пут кад буде сматрао потребним, Административни савет Међународног бироа рада доставиће Генералној конференцији извештај о примени ове конвенције и размотриће да ли је потребно да се унесе у дневни ред конференције питање њене потпуне или делимичне ревизије.

Члан 13.

1. У случају да конференција усвоји нову конвенцију којом се потпуно или делимично ревидира ова конвенција, и уколико нова конвенција не одреди друкчије:

а) ратификација од стране неке државе чланице нове конвенције о ревизији повлачи по сили закона, без обзира на горњи члан 9, непосредни отказ ове конвенције, под условом да нова ревидирана конвенција ступи на снагу,

б) почев од датума ступања на снагу нове ревидиране конвенције, ова конвенција престаће да буде отворена за ратификацију држава чланица.

2. Ова конвенција ће остати у сваком случају на снази у својој форми и садржини за државе чланице које је буду ратификовале, а које не буду ратификовале ревидирану конвенцију.

Члан 14.

Француски и енглески текст ове конвенције подједнако су пуноважни.

Претходни текст је аутентични текст Конвенције коју је прописно усвојила Општа конференција Међународне организације рада на свом четрдесет другом заседању које је одржано у Женеви и које је закључено 26. јуна 1958. године.

У потврду чега ставили су своје потписе, петог јула 1958. године.

Председник конференције,

B. K. Das, с.р.
Генерални директор Међународног
бироа рада,
David A. Morse, с.р.

Члан 2.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана по објављивању у "Службеном листу ФНРЈ".

Савезно извршно веће

Р. с. бр. 166
27. децембра 1960. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с.р.